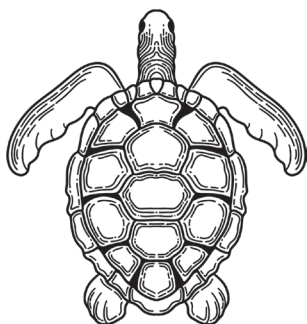

Pláž a slzy

Pláží se line vůně gyrosu a z nedaleké taverny hraje houpavá melodie doprovázená na řeckou kytaru bouzouki. Dva kluci se vrhnou do moře, křišťálově modrá voda vyšpláchne do vzduchu a od hlavy k patě smáčí holku ležící na červené osušce. Holka sebou trhne, dlouhé mokré vlasy si sváže do culíku a pak si začne malovat rty, dokud je nemá rudé jako filmová hvězda.

Usměju se, líně se protáhnou a uvelebím se na dece jako nějaký přerostlý kocour. Zavřu oči a na chvíli si připadám jako král slunce. Vlastně se dá říct, že se po dlouhé době cítím docela spokojeně.

Nebýt...

„Namaž se, Davide, ať se nespálíš!“

Rodičů.

Od chvíle, kdy jsme přiletěli do Řecka, se chovají divně. Hádají se kvůli blbostem, křičí na sebe, a zároveň se snaží tvářit, jako by se vůbec nic nezměnilo. Až na to, že ve skutečnosti se změnilo úplně všechno...

Není to ani půl roku, kdy jsme se z našeho poklidného městečka uprostřed Vysočiny odstěhovali do hlavního města. Táta získal prestižní místo na pražské univerzitě, mamka si po prázdninách bude hledat jiné zaměstnání a já už skoro půl roku chodím do nové školy, kde vůbec nikoho neznám. Všechno se to odehrálo tak rychle, že jsem ani nemohl pořádně protestovat. „Změna je život, Davide. Uvidíš, že si brzy zvykneš,“ oznámili mi rodiče suše, když jsme do kufru svojí staré oktávky nacpali poslední krabici s věcmi z mého starého pokoje.

A proto jsme teď tady. Na dovolené u moře v Řecku a snažíme se předstírat, že je všechno v naprostém pořádku. Vyměnil bych celou dovolenou za to, abych se mohl vrátit domů.

Chci zpátky své staré spolužáky.

Chci zpátky náš starý byt v paneláku.

Chci, aby stačilo sednout na kolo, a za pět minut být u mojí nejlepší kamarádky Niky. Vyjet s ní na kopec za městem a pozorovat krajinu. V Praze se cítím ztracený. To město je moc velké. Na kole ani celé přejet nejde.

Zamžourám na mamku, jejíž bledá kůže je pokrytá tlustou vrstvou opalovacího krému. Se svými černými, solí splenými vlasy tak trochu připomíná dikobraza.

„Měla by sis půjčit slunečník, aby ses náhodou neopálila,“ popíchnu ji, ale místo odpovědi mě jen štípne do ramene. „Au!“ zaječím tak hlasitě, až se po nás holka z červené osušky překvapeně podívá. Věnuje mi znuděný pohled, pak se převálí na bok a dál si mě už nevšímá.

Trapas.

Mamka si na dlaň vymáčkne nejmní tunu krému a začne mi ho roztírat všude po těle včetně uší, které mi hoří ponížením. „Vidiš, říkala jsem, že se spálíš!“

V duchu přísahám, že s ní do konce dovolené nepromluví. Nebo radši už vůbec nikdy.

Přesunu pozornost na *měkčí* část rodiny. „Tati, jdeš do vody?“

Věnuje mi jeden ze svých učitelských úsměvů. Táta učí historii a nejlepší způsob trávení prázdnin je podle něho poznávání místních památek. Člověk si své rodiče vážně nevybírám.

„Teď ne. Po té noční bouřce jsou pořád velké vlny. Počkáme, až plavčík vyvěsí zelenou vlajku,“ zamumlá a zakryje si obličej časopisem o řeckých dějinách.

Jenže tak snadno se mě nezboví. Posadím se mu obkročmo na opálená záda, jako kdybych si sedlal koně. Na rozdíl od mamky se táta nemaže vůbec. Od přírody je krásně snědý a stejně jako já miluje moře a vedra. Jsem přesvědčený, že naši předkové přišli z jižních krajín. Cítím to v krvi. Nakloním se k jeho uchu a začnu bzučet. Nerozesměje ho to, ale já vytrvale bzučím dál, dokud mu nedojde trpělivost a neshodí mě ze sebe jako nějakého otravného komára. Plácnu sebou do písku, který se mi nalepí na celé tělo. Táta se tomu zasměje, ale mně to moc vtipné nepřijde. Pravda je, že v poslední době si nerozumím už ani s ním.

Nasadím si sluchátka a zaposlouchám se do textu písničky „Tear“ od Red Hot Chili Peppers.

Všechno dostaneš, když se odevzdáš stoupání. Dech je ujištění na konci. Udělej to teď, protože nikdy nevíš.

Ta slova mi uvíznou v hlavě. Dostanu chuť udělat něco nepředvídatelného. Něco odvážného. Skoro slyším, jak mi můj vnitřní hlásek šeptá: Běž a udělej tu největší kravinu, co tě zrovna napadne!

Jako na zavolanou se pláží prožene silný vítr. I když už se zdálo, že se moře po včerejší bouřce začíná pomalu uklidňovat, teď se na obzoru začnou znovu rýsovat ohromné vlny. Kluci vriskají a vybíhají ven z vody. Plavčík vstane ze své pozorovatelný, ale ještě než na stožáru vymění oranžovou vlajku za červenou a zakáže tak vstup do vody, vymrštím se na nohy, až mi od pat vystřelí salva písku. To je ono!

Udělej to teď, protože nikdy nevíš!

„Davide! Kam to běžíš!“ zaslechnu ještě mamčin hlas, ale nechám ho jen proletět uchem jako meluzínu. Proběhnu okolo červené osušky a vlétnu do vody jako blesk. Moře mě přivítá příjemně chladivým objetím. Cítím napětí, šimrání kdesi u žaludku.

Po pár tempech zpozoruju první vlnu. Je vysoká aspoň dva metry a tyčí se přede mnou jako obrovitá vodní stěna. Ve chvíli, kdy se začne překlápět, ji elegantně podplavu, ale sotva se vynořím nad hladinu, už se na mě řítí další, o poznání větší. Tentokrát mě její podplavání stojí mnohem víc úsilí. Z tlaku proudu mi začne pískat v uchu. Do nosu mi vnikne slaná voda.

Třetí vlna připomíná ohromnou krakenovu náruč. Vzedme se do trojnásobné výšky než předchozí dvě a její odstín přejde ze světle modré ve smrtonosně

černou. Otočím hlavu k pláži. Dojde mi, že pískání v uších je ve skutečnosti plavčík. Zběsile se žene po pláži, z plných plic fouká do píšťalky a mává směrem k červené vlajce, kterou před chvílí vyvěsil na stožár.

Vlna se s ohlušujícím burácením překlopí jako peřina, co se mě chystá přikrýt na dobrou noc. Nebo spíš na věčnost.

Hrudník se mi sevře úzkostí. Napnu každický sval těla a veškerou energii soustředím do skoku vpřed – přímo do krakenova těla. Vzápětí mi v uších hromově zaduní a před očima se mi setmí.

Titánská síla mrští svým tělem o dno, jako bych byl hadrová panenka. Cítím, jak mi kamínky rozedrou kůži na břiše a na hrudníku. Chci plavat vzhůru, ale tlak vody mi to nedovolí. Hrudník se mi bolestivě sevře a do úst se mi nahrne voda.

Dech je ujištění na konci. Všechno dostaneš, když se odevzdáš stoupání.

Najednou mi srdce naplní nadpozemsky uklidňující pocit. Nejraději bych se mu celý odevzdal, jen tak tady ležel na samém dně oceánu a poslouchal burácení vln, dokud mi nedojde dech. Pak ucítím, jak mě do boku šťouchne cosi hrubého a studeného. Skrz zavřená víčka vidím probleskovat jakési pestrobarevné světlo. Připadá mi, jako bych se díval do kaleidoskopu, který jsem dostal k šestým narozeninám a pořád ho mám schovaný v šuplíku psacího stolu. Je to ta nejzvláštnější věc, s jakou jsem se kdy setkal. Světlo na okamžik zesílí, ale než se stačím zorientovat, ta neznámá

světélkující věc mě znovu postrčí a já se konečně odlepím ode dna a zaměřím k hladině.

Moře mě vyplivne na pláž jako nějaký nepoživatelný odpad. Přes slanou záclonu mořské vody a vlastních slz zahlédnu plavčíka, který mi buší do hrudi, až mám pocit, že mi zláme všechna žebra. Zvednu palec na znamení, že jsem v pořádku, hned nato ale vyzvracím asi polovinu Egejského moře. Monotónní pískot, který mi doteď hučel v uších, vystřídá šum hlasů a hřmění moře.

„Davide? Slyšíš mě? Není ti nic?“

Až teď si uvědomím, že mě mamka drží za ruku. Prsty se jí trochu třesou. Horlivě přikyvuju a doufám, že mě co nevidět pustí. Jenže místo toho mě chytne za rameno i táta.

„Davide! Jak jsi to podplaval tu vlnu? Copak jsem ti neříkal, že musíš počkat až...“ Mamčin vražedný výraz ho umlčí.

Jak tady tak sedím v mokřém písku, obklopený rodiči a cizími lidmi, kteří na mě zírají jako na ohrožený druh nějakého děsně bezradného živočicha, popadne mě šířavý pocit vlastní bezmoci. V životě jsou chvíle, kdy byste se trapností nejradši zahrabali do písku. Výhoda pláže je, že se o to fakt můžete pokusit.

Hlouček lidí se naštěstí brzy rozestoupí. Zatímco do mě mamka neúnavně hučí, přemýšlím o té záhadné světélkující věci, která mi dost možná zachránila život.

Bylo to něco skutečného, nebo šlo jen o přelud? Neokysličený mozek si dokáže vymyslet spoustu neuvěřitelných věcí a tohle byla nejspíš jedna z nich. Ale co když ne? Pro všechny případy v dlani sevru

šedorůžový oblázek a hodím jej do moře jako svoje poděkování za záchranu života. Hlasité zašumění přicházející vlny беру jako takové vodní: „Není ani moc za co.“

Se svěřenými rameny se odšourám ke své osušce, převléknu se a nahážu věci do batohu. Prohlédnu si škrábance na břichu, které jsou ale k mému zklamání mělké a nepůsobí ani trochu dramaticky.

Pláž se pomalu vyliďňuje. Kluci už nepobíhají po břehu. Vyzábělý mladík se svou holčkou ruku v ruce odchází na promenádu, odkud se ozývá tesknivá hra na řeckou kytaru bouzouki.

Připadám si hrozně osaměle. Jako jedináček jsem si na ten pocit už zvykl, tak nějak patří k mému životnímu údělu, tentokrát mi ale přijde, že mi nerozumí vůbec nikdo. V zahraničí to platí dvojnásob. A co je vůbec nejhorší, nerozumím ani sám sobě.

V ten moment si slíbím, že odteďka mi bude všechno ukradené. Ať se děje cokoliv. Ani nečekám na rodiče a zamířím k blízké taverně, kam chodíme na večeři. Slunce zahálí svět do oranžova. Po červené osušce jako by se slehla zem.

Jmenuju se David.

Všechno je mi ukradené.

A cítím se děsně.